

настільна
ГРА

БОНУС

ЗАХОДИМІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
МЕНЕ

Там, де ти не був...
Випуск 5 (60)

США, штат Аризона

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Н

авесні, коли розквітають дерева та квіти, липкі молоді листочки виблискують на сонці, а повітря насичене ароматом зелені та свіжості, у Марійки з'являється натхнення. Кожної вільної хвилини вона малює. У цей час стіни її кімнати завішані пейзажами місць, де вона нещодавно побувала. Коли вільного місця на стінах у її кімнаті не залишається, Марійка розвішує свої роботи по всьому дому.

Батьки тільки усміхаються, а ось Михайлик відчайдушно «обороняє» свої стіни, дозволяючи повісити тільки портрети Мишки та Бобошки. «Ніяких квіточок і листочків мені не потрібно!» – сперечається він із сестрою, знімаючи зі стін картини з букетами бузку й жовтих нарцисів.

Через те що цього року весна трішки затрималася, усе буяння барв, свіжості й зелені полонило місто в травні, і тому Марійчин художній марафон був у розпалі. Через це вони з братом менше спілкува-

лися, і Михайлик сердито бурчав: «Увесь дім пропах твоїми фарбами. Якщо про нас не думаєш, то хоч Бобошку пожалій. У нього ж нюх пропаде!»

Насправді запаху майже не було, просто Михайлик сумував, тому що Яша на тиждень поїхав до дідуся, у Тишки після занять у школі була якась важлива справа, а сестра занурилася у творчість. І ось, наче відчувши Михайликову самотність, дзвінко пролунав дверний дзвінок.

– Ну, нарешті, хоч хтось про мене згадав! – зрадів хлопчик, відчиняючи двері.

На порозі стояв Тишка і тримав у руках велику картонну коробку.

– Заходь, – радісно вигукнув Михайлик, – ти вчасно прийшов. Час гуляти з Бобошкою, от і підемо разом, а то від Марійки ніякої допомоги не дочекаєшся!

– Я... розумієш... саме до Марійки прийшов, порадитися, – зніяковіло промовив Тишка, – щоб вона мені з картиною допомогла.

– Що?! І ти теж? Ні, це ваше малювання гірше за грип! Бобошко, ходімо гуляти, поки вони і нас «не заразили»!

У міському парку було багато дітей зі своїми домашніми улюбленцями, тому Михайлик і Бобошка гуляли довго. Повернувшись додому, у дворі вони побачили Марійку і Тишку.

– Чому ви не вдома? Я ж несерйозно про запах казав, – здивовано запитав брат у сестри.

– Тишка малює акриловими фарбами, і вони майже не пахнуть. Просто я хочу

написати пейзаж нашого квітучого саду. На вулиці тепло, світло, ось ми й вирішили вийти у двір, – пояснила сестра.

Бобошка, помітивши, що його не ведуть у дім, зрадів і почав досліджувати всі закутки молодого саду, усі нірки й мурашники, а Михайлик уважно розглядав картини своїх друзів. Марійка ще тільки робила перші наскрипки, а ось картина Тишки була майже завершена: на великому полотні красувалася ваза із трояндами.

– Тишко, а я й не знав, що ти так добре малюєш! – здивовано сказав Михайлик.

– Ну, насправді я не вмію малювати, а просто купив спеціальний набір – малювання картин за цифрами. Готова картина розділена на сектори, а цифри показують, яким кольором їх зафарбовувати. На кожну цифру є своя баночка з фарбою і зразок, за яким видно, якою буде картина. Квіти я вибрав тому, що моя мама любить троянди, і я хочу зробити їй подарунок на день народження.

– Але ж на зразку троянди всі різні, а в тебе вони жовті, – придивився Михайлик. – Чому ти змінив колір?

– Мама любить саме жовті троянди, а таких картин не було в продажу. Я придбав інші фарби й прийшов до Марійки по допомогу. Звісно, вийшло не так гарно, як на зразку, зате я розмалював їх так, як мені хотілося! – радісно відповів Тишка.

Друзі малювали допізна, а потім усі піли чай на кухні, і дядько Володя поділився радісною новиною: наприкінці травня, коли Яша повернеться, усі вартові та їхні батьки змо-

Щоб відкрити таємниці Дружболандії і стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

ДРУЖБОЛАНДІЯ - прекрасна Небесна країна, у якій панують добро та любов.

ТВОРЕЦЬ І ПРАВИТЕЛЬ країни - Бог.

СТАРОДАВНЯ КНИГА - це Біблія, у якій зберігаються головні закони Дружболандії.

СЛІДИ ДРУЖБОЛАНДІЇ - це все добре й прекрасне на нашій планеті, що нагадує нам про Небесну країну.

ВАРТОВІ ДРУЖБОЛАНДІЇ - люди, які шукають і зберігають у своєму серці ці сліди.

жуть полетіти в Аризону й побачити Великий каньйон, Кольорову пустелю і багато інших чудес.

– Я намалюю там нові картини! – зраділа Марійка, і всі розсміялися.

Їхні **ПРИГОДИ В ПОШУКАХ ГОЛОВНОГО** тривають!

США, штат Аризона

Аризона – один із найспекотніших штатів США. Одні вважають, що цю назву дали індіанці племені папаго: «Alehzon» перекладається як «місце, де тече маленький струмок». Інші кажуть, що вона прийшла від ацтеків: слово «arizuma» означає «той, що народжує срібло». А можливо, праві й ті, й інші.

Аризона – один із найспекотніших штатів США. Одні вважають, що цю назву дали індіанці племені папаго: «Alehzon» перекладається як «місце, де тече маленький струмок». Інші кажуть, що вона прийшла від ацтеків: слово «arizuma» означає «той, що народжує срібло». А можливо, праві й ті, й інші.

ІСТОРІЯ СТАРОДАВНЬОЇ АРИЗОНИ

Понад 2500 років тому на землях Аризони жили індіанці. Вони займалися землеробством і плели водонепроникні кошики, схожі на горщики. У них індіанці готували їжу, за що їх називали «кошикарями». Звісно, їжу готували не на відкритому вогні, для цього в кошики кидали розпечене каміння. Минули століття, і «кошикарі» стали досвідченими мисливцями, гончарями, ткачами та чудовими агрономами.

Звісно, їжу готували не на відкритому вогні, для цього в кошики кидали розпечене каміння. Минули століття, і «кошикарі» стали досвідченими мисливцями, гончарями, ткачами та чудовими агрономами.

З обпечених на сонці цеглин вони будували в скелях багатоквартирні печерні будинки, за що їх почали називати «мешканцями скельних міст». Замок Монтесуми – найвідоміший із таких будинків, які збереглися до наших часів.

Замок Монтесуми (вигляд зовні та всередині)

Водоспад Хавасу

Скорпіони

Ведмеді

Аризонський кратер

Траса 66

Кактус сагуаро

Ковбої

Скляні скульптури

Бавовна

Страусині перегони

Пустелі

Великий каньйон

Скам'янілий ліс

Долина монументів

ФІНІКС

Фестиваль повітроплавання

Синя кукурудза

Вігвам-готель

Цвітна капуста

Старовинні автомобілі

Пуми

Жилатьє – найбільша ящірка Північної Америки – аризонський отрутозуб.

ТАЄМНИЧА КРИНИЦЯ

Це озеро з чистою, теплою водою посеред палючої пустелі та розпечених скель завжди було порятунком для індіанців. Порятунком і загадкою! Звідки воно тут, посеред пустелі? Чому в будь-яку пору року температура води в ньому $+25^{\circ}\text{C}$? І чому навіть у найстрашнішу посуху рівень води не змінюється? Відповіді на загадки знайшли вчені: вони з'ясували, що озеро – це велика вирва на місці печери, що обвалилася, яка наповнюється ґрунтовими водами. «Криницю Монтесуми» – так називають озеро – використовували мешканці Замку Монтесуми для зрошування своїх полів.

«ПРИБУЛЕЦЬ» ІЗ КОСМОСУ

Декілька тисяч років тому на землю північної Аризони впав метеорит. Нині цьому «подарунку» радіють і вчені, і мандрівники, які досліджують величезну вирву, що залишилася після падіння. Її глибина – 200 метрів, а діаметр – понад кілометр, тому побачити її повністю можна тільки з повітря!

ПУСТЕЛЯ І ЗНОВУ ПУСТЕЛЯ...

Пустель у штаті багато! Це і спекотна, з частими пиловими бурями Сонора, і пустеля Мохаве, де, крім кактусів, трапляються дерева, і дивовижна Кольорова пустеля – пустеля з різнокольоровими пагорбами, і навіть частина пустелі Чиуауа, чия назва означає «висохле поле».

А ще ж 200-300 років тому писали, що в деяких місцях цієї пустелі росла трава заввишки до живота коня!

Пустеля Мохаве

Пустеля Сонора

Кольорова пустеля

РАЗ КОВБОЙ, ДВА КОВБОЙ...

У деяких аризонських містечках стоять будівлі та їздять екіпажі початку минулого століття, гуляють ковбої, дами в старовинних сукнях і показують спеціальні історичні вистави, у яких можна взяти участь, переодягнувшись у будь-який костюм.

РІЗНОБАРВНА АРИЗОНА

Я бачила багато гарних місць, але таких дивовижних і різнобарвних, як в Аризоні, ще не зустрічала! Малювати я не встигаю, зате зробила багато фотографій найяскравіших місць Аризони.

Це **ВЕЛИКИЙ КАНЬЙОН** – величезна і глибока розколина на плато Колорадо. Її довжина – понад 400 км! Річка Колорадо та вітер тисячі років підточували й полірували стіни каньйону, і тепер на них добре видно різнокольорові шари різних порід, які часто складаються в незвичайні візерунки.

У **КОЛЬОРОВІЙ ПУСТЕЛІ** і ґрунт, і всі скелі складаються з різних мінералів, тому вона має вигляд переплетіння білих, блакитних, бузкових і червоних смуг. Найбільше тут червоних скель, але зі сходом або заходом сонця

вони набувають оранжевих і фіолетових відтінків, а гаряче повітря, змішуючись із різнокольоровим пилом, інколи перетворюється на рожевий або фіолетовий туман.

На цьому фото найбільше диво, яке я коли-небудь бачила, –

СКАМ'ЯНИЛИЙ ЛІС. Усі ці колоди колись були

звичайними деревами, але зараз їхні стовбури складаються із кристалічного кварцу, а в деяких дерев – навіть із напівкоштовного каміння: агату, оніксу, яшми, аметисту, сердоліку. Як це трапилося, ніхто точно пояснити не може, але вони вражають!

ДОЛИНУ МОНУМЕНТІВ ще називають Долиною червоних скель. Це улюблене місце режисерів, які знімають фільми про індіанців, ковбоїв на Дикому Заході, але насправді ці скелі ще величніші, ніж у фільмах. Коли ми до них під'їжджали, мені здалося, що вдалині я бачу величезні замки та палаци якоїсь фантастичної країни.

Потрапити до **КАНЬЙОНУ АНТИЛОПИ** можна через довгі щілини, а потім у деяких місцях спуститися спеціальними сходами. Ми потрапили туди посеред дня, коли сонце було в зеніті і його промені чудово освічували стіни каньйону. По стінах рухалися тіні, а здавалося, що сам каньйон дихає і рухається. Я помітила, що на моїх світлинах він виглядає ще гарнішим і загадковішим!

ВОДОСПАД ХАВАСУ сховався всередині Великого каньйону. Щоб дістатися до нього, ми вперше летіли на гелікоптері. Це найсправжнісінький оазис серед пустелі та червоних скель. Вода, що падає, має яскраво-блакитний колір, а в басейні вона синьо-зелена, дуже чиста й тепла, тому ми із задоволенням купалися, а татусі навіть пірнали в нього зі скелі.

Ще один каньйон – **АРИЗОНСЬКА ХВИЛЯ**. Про таке диво і красу важко розповісти, його потрібно побачити!

Ще одне фото в моєму фотоальбомі – водяний парк «**БІГ СЕРФ**», третій за величиною у світі. У його величезному басейні 2,5 млн літрів води, а спеціальні машини створюють хвилю для прихильників серфінгу.

І це тільки невелика частина моїх фотографій! Удома я обов'язково зроблю фотоальбом «Аризонська мандрівка» і буду зберігати його в нашому Штабі.

ТРАСА 66 ТА ІНШІ ЦІКАВИНКИ

Я знаю, що в минуле не можна повернутися, але про нього можна прочитати, побачити його в старих фільмах або на фотографіях. В Америці його ще можна побачити, мандруючи трасою 66.

Місто Селігман
схоже на великий музей.
Саме воно стало прообразом містечка Радіатор Спрінгс із мультфільму «Тачки».

Ця славнозвісна дорога, яку самі американці називають «матір'ю доріг», з'явилася майже 100 років тому. Нено за часів сильної засухи переселенці величезними караванами йшли через цілу країну, через пустелі та пилові бурі в сонячну Каліфорнію, щоб знайти роботу.

Протягом тривалих років траса 66 була єдиним і найголовнішим шосе Америки, але зараз вона майже не використовується, тому що з'явилися інші, зручніші дороги. Однак старе шосе дбайливо охороняють.

ТА ІНШІ ЦІКАВИНКИ

Ми спеціально проїхали ділянкою такої дороги в Аризоні й побачили багато маленьких містечок, які зовсім не змінилися за останні 70 років.

У містечках уздовж траси 66 ми часто бачили знайомі «мультяшні» машини.

Ці візгами не зі шкур, а з бетону. У них селять туристів. Ми теж тут переночували.

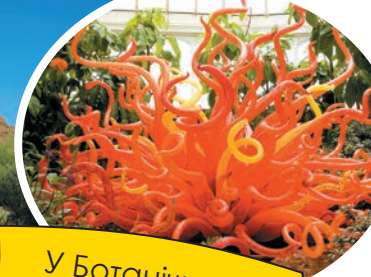

Ми
сто-
яли на
скляному
оглядовому
майданчику,
підвішеному в повітрі
над каньйоном, – «Небесній
стежці». У мене перехоплюва-
ло подих! Ось тільки не знаю,
від чого: чи то від краси, чи
то від висоти 1219 метрів.

Мандрівка
нам сподоба-
лася, але потім
ми звернули з
траси 66, щоб від-
відати Гранд-Кань-
йон, побачити
його красу та
дивовижний ви-
гин річки Коло-
радо.

О 7-й ранку ми
приїхали в Бо-
танічний сад
столиці штату –
міста Фінікс. Це
сад пустелі. Ми
саме застали час
цвітіння кактусів. Це
така краса!

У Ботанічному
саду я вперше
побачила скля-
ні скульптури
славнозвісного
Дейла Чіхулі.

У Папаго
парку – дивовижному заповіднику в пустелі
Сонора – ми провели цілий день: піднімалися на
піщані пагорби, влаштували пікнік, стріляли з лука, відвідали
зоопарк, а дядько Володя з татом спіймали
форель у спеціальній рибаль-
ській лагуні. Це був чудовий
день!

На жаль, весна і
літо – не час фестивалів, а вони в Аризоні до-
сить незвичайні. Наприклад, проводять фес-
тиваль страусів, під час якого влаштовують
забіги на цих незвичайних птахів.

На фестивалі повітроплавання про-
водять перегони на аеростатах і
багато цікавих шоу.

Мені дуже сподобалися
тонкі коржі та чіпси з
синьої кукурудзи.
Цей сорт виве-
ли аризонські
індіанці з пле-
мені хопі.

А Марійка ку-
пила стільки
бісеру, що їй
роботи ви-
стачить на
цілий рік!

Незважаючи
на спеку, мандрівка
була просто чудо-
вою!

Якщо ви хоча б раз були на пікніку, то знаєте, що після того, як усі набігаються і смачно поїдять, настає час відпочинку та цікавих історій. Під час аризонського пікніка в Папаго парку роль оповідача випала мені. Ми насолоджувалися яскравим сонячним днем, і мені пригадалася ця історія.

«Хлопчик стояв біля вікна і сумував. Уже протягом тижня за вікном він бачив тільки тяжке сіре небо та мокрі дерева, які тягнули догори свої голі віти, немов благаючи про сонечко й тепло. Однак небо посилало тільки мокрий сніг, який, падаючи, перетворювався на холодне слизьке місиво. Хлопчик зіщулився. Йому здавалося, що холодне повітря проникає крізь скло і заповзає в кімнату.

– Уже час, – сказав він сам собі, і його голос несподівано гучно прозвучав у тиші порожньої кімнати. – Час їхати.

Він відвернувся від вікна і пішов на кухню, щоб скласти в сумку все, що ще зранку при-

готував тато: коробочки з їжею, фрукти, воду і пляшку кефіру. Де кілька днів тому його молодшу сестричку відвезли до лікарні. Мама поїхала разом із нею і там залишилася, тому що сестра була

ще маленькою, а хвороба виявилася серйозною – пневмонія. Хлопчику було вже 15 років, тому щодня після школи він сам їздив до лікарні. Тато теж заходив туди після роботи, але вдома вечорами їм так не вистачало витівок сестрички і маминого веселого сміху.

Зібравшись, хлопчик вийшов із квартири і біля під'їзду побачив стареньку сидку тітку Клаву. Вона сиділа на лавочці, якось дивно схилившись на один бік.

– Бабусю Клаво, що з вами? – запитав він у старенької, і вона розповіла, що вийшла до аптеки за ліками, послизнулася і тепер їй важко повернутися додому. Хлопчик узяв її під руку, відвів додому і взяв список ліків, пообіцявши обов'язково зайти до аптеки.

Заскочивши в тролейбус, який уже мав від'їжджати, він зайняв вільне місце і почув поруч сопіння. Дивні звуки видавав хлопчина, трохи молодший за нього, який тримав у руках гарну ляльку і чомусь намагався вивернути їй руку.

– Ламаєш? – усміхнувся наш хлопчик, але, поглянувши на свого сусіда, помітив, що його усмішка зникла. – Що сталося?

– Я зламав улюблену ляльку сестри. Вона зараз у лікарні і просила привезти ляльку. Я, коли ніс, невдало смикнув і тепер не знаю, що робити. Аня дуже засмутиться, а вона ж тільки почала видужувати після операції.

У його голосі було стільки відчаю, що нашому хлопчикові самому захотілося плакати. Несподівано він зрозумів, що потрібно робити.

– Так, пересідаємо на інший тролейбус і їдьмо до татового знайомого. Він працює в майстерні. Ляльки, звісно, там не ремонтують, але тато каже, що в нього «золоті» руки. Думаю, він зможе тобі допомогти.

Оглянувши ляльку, майстер одразу ж зайнявся ремонтом. Наш хлопчик залишив щасливого хлопчину в майстерні, а сам знову сів на тролейбус і нарешті добрався до лікарні. Дорогою він усміхався. Дивовижно, але світ уже не здавався таким сірим!

У лікарні він дізнався, що сестричці стало краще. Змарніла і ще бліденька, вона зраділа фруктам і попросила наступного разу принести їй ляльку. Уперше за останній час хлопчик розсміявся:

– Обов'язково, і обіцяю, що нестиму її дуже обережно!

Повертаючись, він купив ліки для старенької сусідки Клави, і вдячна жінка пригостила його духмяним малиновим чаєм і ватрушками.

– А вночі хлопчику наснився дивовижний сон, – закінчив свою розповідь дядько Петро. – Він наче знову пережив цей день, тільки дивився на нього з боку, як у кіно. Спочатку фільм був сумним, чорно-білим, але кожна зустріч «розмальовувала» його, роблячи кольоровим і радісним. Хлопчик зрозумів, що його вчинки, слова і допомога «розмалювали» світ, зробили його теплішим і світлішим. Він прокинувся з усмішкою на обличчі і перше, що побачив, було яскраве сонце в небесній блакиті.

У місто знову прийшла весна!

Знайди 12
відмінностей.

Настільна гра «ЧЕРВ'ЯЧКИ- ГОНЩИКИ»

Кольорові черв'ячки
Лізуть, наче заводні.
Їх нічим ти не зупиниш,

Головна мета –
ЦЕ ФІНІШ!

для 3-5 гравців

ПІДГОТОВКА ДО ГРИ

Наклей на картон аркуш із надрукованими різнокольоровими фішками, смужкою «Фініш», кружечками «Старт» та ігровими картками з цифрами та «х» (див. бонус). Заламінуй їх скотчем і тільки після цього акуратно виріж.

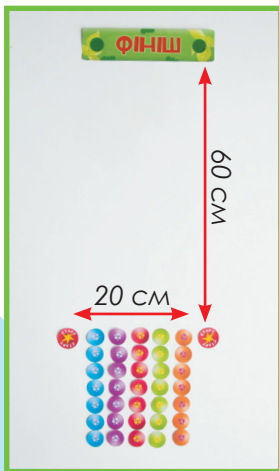

ПРАВИЛА ГРИ

1. Кожен учасник вибирає одну зі своїх карток і кладе її малюнком донизу.
2. Після того як усі це зробили, гравці перевертають картки і порівнюють цифри на них.
3. Ті, у кого цифри збіглися, – пропускають хід, а з решти гравців першим ходить той, у кого найменше число на картці. Далі гравці роблять ходи по зростанню чисел.
4. Пересуватися можна на ту кількість кроків, яка вказана на картці.

ПОЧАТОК ГРИ

1. Грати потрібно на рівній поверхні, де багато вільного місця.
2. Спочатку викладається смужка «Фініш», а потім, ближче до гравців і приблизно за 60 см від неї, кладуть кружечки «Старт». Відстань між кружечками має бути близько 20 см.
3. Кожен гравець бере 7 фішок одного кольору і 5 карток цього ж кольору з цифрами та «х».
4. Після цього всі гравці кладуть на старт черв'ячків, викладаючи свої фішки в ряд одна за одною. Виходять кумедні різнокольорові черв'ячки!
5. Перша фішка – голова черв'яка – повинна бути на лінії старту.

Розташування
фішок на
початку
гри.

5. Якщо на картці «х», то гравець сам обирає кількість кроків від «4» до «7» або пересуває лінію «Фініш».
6. Якщо всі гравці виклали різні жетони 4, 5, 6, 7 і «х», то гравець із картою «х» повинен або вибрати цифру від 4 до 7, і тоді він та гравець з вибраною ним картою пропускають хід, або пересунути лінію фінішу.
7. Гравці, які зробили за картками свої ходи, повинні відкласти ці картки на один раунд і для наступного ходу вибирати картки з тих, що залишилися. Після цього відкладені картки повертаються до гравців. Наприклад: гравець зробив хід за картою з цифрою 7, після цього він повинен відкласти її і для наступного ходу вибрати з карток, що залишилися. Якщо на наступний хід він вибирає «4» і знову робить хід, то повертає собі «7» і відкладає «4».
8. Гравці, які не зробили хід, мають повний комплект карток.
9. Виграє той черв'як, який першим доповзе до фінішу.

ЯК РУХАЮТЬСЯ ЧЕРВ'ЯЧКИ

1. Гравець бере останню частину черв'ячка і переміщає її вперед або першу частину переміщає назад. Він повторює це стільки разів, скільки цифр на вибраній ним картці (фото 1).
2. Черв'ячки можуть звиватися в будь-якому напрямку, щоб перекрити хід іншому черв'ячку (фото 2).
3. Черв'ячкам не можна ділитися на частини або торкатися інших черв'яків.
4. Фінішна смуга пересувається так: притисни пальцем один край фінішної смуги, а другим крути в потрібному напрямку, щоб завадити черв'яку-лідеру наблизитися до неї (фото 3).

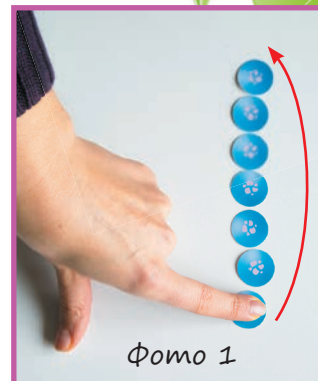

фото 1

фото 2

фото 3

Ну що ж,

НА СТАРТ!

УВАГА!

РУШ!

Розмалюй світ разом із Богом!

«Бог розмалював квіти, правда, мамо?» – запитала маленька дівчинка, дивлячись на велику і гарну клумбу. «Бог розмалював пташок!» – упевнено сказала вона через хвилину, показуючи маленьким пальчиком на яскравих папуг у великому вольєрі. «Бог розмалював море і каміння!» – сміялося дівча, бігаючи пляжем у прибережній хвилі та збираючи різнокольорові камінці. «А хто розмалював тебе і мене? Теж Бог? – запитала вона ввечері, лежачи в ліжечку і проводячи ручкою по маминому рудому волоссю. – Розкажи історію, мамо!» І добра мудра мама, лагідно усміхаючись, уже вкотре почала розповідати улюблену доньчину історію:

– Колись, багато років тому, Бог-Творець вирішив створити нову планету. І тоді там, де раніше була темрява і безодня, з'явилася величезна і гарна блакитна куля, вкрита водою. Це була наша Земля. Господь старанно прикрасив її зеленими гаями, лісами

та полями, яскраво розмальованими квітами з чудовими ароматами, деревами

та кущами з різнокольоровими та смачними плодами. Усюди пурхали пташки і кружляли метелики, їхні крила та пір'я переливалися на сонці всіма кольорами веселки.

Безліч тварин, комах і риб з'явилися на Землі. Вони були такими різними й гарними!

– Ма-а-мо, – донька, яка під час розповіді про щось напружено думала, нарешті вирішила запитати. – А як Бог розмальовував дерева, квіти, пташок і все решта? Невже Він брав у руки пензлики, фарби і розмальовував кожен листочок і крильце?

– Ні, рідненька, вони Йому не потрібні, адже Він – Бог. Йому достатньо промовити слово – і все з'явиться за Його велінням.

– Якби я так уміла, то весь світ довкола себе розмалювала б. І насамперед нашого кота, він би в мене став білим у синю смужку! – розмріялася дівчинка.

– Краще нехай залишається рудим, як ми з тобою, – розсміялася мама. – Та ось що я тобі скажу: ти МОЖЕШ розмалювати світ! Звісно, не цілий світ, не всю планету, але той світ, який тебе оточує. Ти можеш змінити, зробити його кращим

або теплішим, або веселішим, або затишнішим. Ти можеш розмалювати його так, як тобі заманеться!

– Тобто розмальовувати можна не тільки фарбами чи олівцями? – здивувалася дівчинка.

– Звісно! Адже Бог не лише зробив гарними твої оченята, волосся або губи, Він подарував тобі усмішку, дав тобі ручки, ніжки. І хоч ти ще маленька, однак вже можеш зробити багато хорошого.

– Усмішка може розмалювати світ? – знову здивувалася дівчинка.

– Ще й як може! Від твоєї усмішки чийсь світ стане трохи світлішим, а від твоїх добрих слів або допомоги – теплішим. Поглянь, якою гарною і затишною стала кімната завдяки фіранці, яку подарувала бабуся.

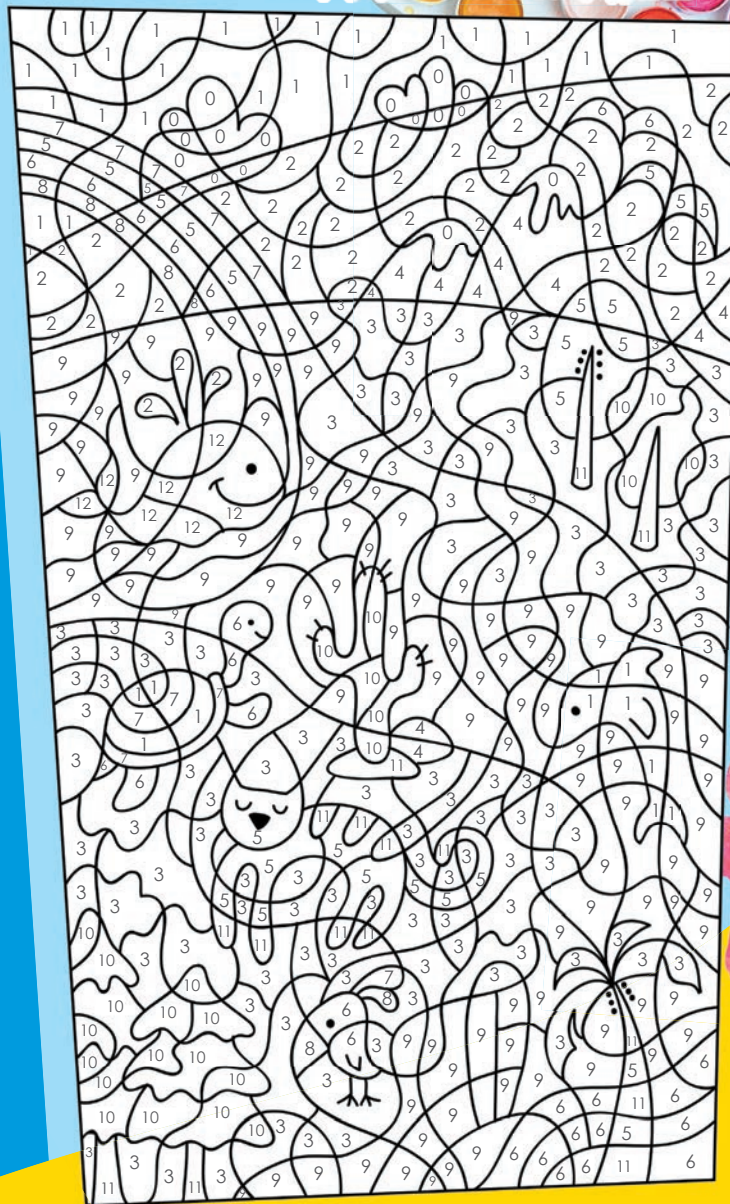
– І килима, який привіз тато! Усі мої друзі люблять бавитися на ньому, тому що він теплий і пухнастий, – дочка сіла, закуталася в ковдру, а мама, обійнявши її, міцно-міцно притисла до себе.

– Ти можеш зробити багато хорошого: запрошуй друзів у гості, ділися усмішкою та добрим словом, допомагай. Ти можеш любити, співати або шити, адже Бог дає людям багато талантів і здібностей. Головне – використовувати їх для добрих справ, і тоді світ навколо стане добрішим і гарнішим! Таких помічників і шукає Собі Господь.

– Матусю, я намагатимуся розмальовувати світ разом із Богом!

Розфарбуй малюнок за цифрами.

1 -	4 -	7 -	10 -
2 -	5 -	8 -	11 -
3 -	6 -	9 -	12 -

Мріємо

Є таланти чи нема?
Як дізнатись? Звідкіля?
Можна лиш пораду дати,
А твоя ціль – відшукати!

АЙСБЕРГ УСПІХУ

Я часто беруся за нові справи. Часом вдається виконувати їх, але потім я їх кидаю й кажу, що в мене немає таланту. Наприклад, нещодавно я перестав ліпити глиняні фігурки, оскільки вирішив, що це не

Талант

Успіх

Праця

16

і РОЗВИВАЄМО!

Декілька порад від Вартових щодо того, як розвинути свої таланти.

НЕ СПРОБУЄШ – НЕ ДІЗНАЄШСЯ!

Я займаюся спортом, але ще мрію стати мандрівником-фотографом. Ось тільки не знаю, чи є в мене талант.

Про це я запитав у дідуся, і він відповів: «Не спробуєш – не дізнаєшся! Тому продовжуй займатися спортом і запишися в дитячу фотошколу. А коли підростеш, подумаємо про школу юних моряків, якщо, звісно, до того часу твоя мрія не зміниться. Головне – не боятися і пробувати!»

ПІВІСАТ

ТИШИ

ЛАВАМИТЮ

ЖУРИДИТ

СЯЛИТИДІ

моє покликання. І тоді моя мама сказала: «Талант схожий на айсберг. Його верхівку – успіх – бачать усі, але мало хто знає, як багато потрібно працювати, щоб цього досягти. Праця – найбільша частина таланту». Напевно, я продовжу вчитися ліпити, а Марійка буде розмальовувати мої фігурки. Побачимо, що вийде!

ПЛЯМИ НА СОНЦІ

Мій викладач у художній школі часто повторює: «Не порівнюйте свої роботи з чужими, не бійтеся помилок і невдач. Навіть на сонці є плями. Тому малюйте свій світ таким, яким бачите його ви!» Коли мені щось не вдається виконати, я завжди згадую про ці плями на сонці й намагаюся не засмучуватися.

Розшифруй заплутані слова і ти дізнаєшся, які здібності бувають у людей. Які з них є в тебе?

УТИТАВІАСМР

ТИЗАЩАИХ

ОМОДПАТАГИ

ГУВОТИАТ

ТАЗВУНФАТІА

ЧИВАНТА

ВРИТОТИ

ТИВУДУБА

ЖУРАВЕЛЬ У РУЦІ

Я прочитав історію про чоловіка, який дуже хотів грати на саксофоні та писати музику, але йому це не вдавалося. Його сварили всі сусіди. Нарешті один з них вирішив зайти до нього в гості й на полиці побачив багато маленьких скляних музичних інструментів. Вони були неймовірно гарними! Виявилося, що зробив їх сам невдаха-музикант. Сусід відніс декілька фігурок до музею, музичного магазину й філармонії. Усі захотіли їх купити, а музей влаштував виставку його робіт. Так чоловік, який мріяв про одне, виявився неймовірно талановитим в іншій справі, яку сам вважав за хобі! І я вирішив, що розвиватиму всі свої здібності, тому що інколи синиця в руці може виявитися справжнім журавлем!

Таланти Бог подарував
З любов'ю УСІМ людям!
Співай і грай, пиши, малюй –
І світ барвистим буде!

САГУАРО -

СПРАВЖНІЙ АРИЗОНЕЦЬ

У пустелі Соно-
ра тепло навіть узим-
ку, а ось удень стовпчик
термометра завжди знахо-
диться між $+32^{\circ}\text{C}$ та $+60^{\circ}\text{C}$.
Зате після заходу сонця він
стрімко опускається, інко-
ли нижче 0°C . Еге ж, жити
в таких умовах дуже
непросто!

Однак деякі
рослини осели-
лися тут і прижилися
давно. Ось цей поважний
«сеньйор» на ім'я Сагуаро,
що означає «великий как-
тус», став символом
Аризони.

Він ще й
«зірка Гол-
лівуду», адже
його знімали в багатьох фільмах.
Щоправда, інколи кінематографісти,
не замислюючись, «поміщали» його
в різні штати, а насправді цей
кактус росте тільки в Сонорі.

Сагуаро – довгожителі, у середньо-
му вони живуть 100-150 років, хоч
деякі доживають майже до 200 ро-
ків! Приблизно після 75 років у них
починають рости бокові відростки –
«руки», – через що рослини стають
схожими на гігантські підсвічники.
Поки сагуаро молоді й «безрукі»,
їх називають списками.

І взимку, і влітку бува-
ють дні, коли в пустелі
йдуть проливні дощі.
Сагуаро використовув-
ють їх, щоб запастися
водою, яка накопичу-
ється в соковитій серце-
вині кактуса, завдяки чому
його стовбур і «руки» потов-
щуються.

Колючки в кактусів ви-
ростають на міліметр у
день, але, досягнувши
потрібної довжини, пере-
стають рости. У міру того
як стовбур піднімається
вище, на ньому з'являють-
ся нові колючки. Роса, яка
стікає, рятує сагуаро від
перегріву.

Чим більше кактуси «п'ють», тим вищими вони виростають. Середня їхня висота сягає 10-11 метрів, а найбільший сагуаро-аризонець на ім'я Чемпіон виріс до 14 метрів, його талія становить 3 метри!

З квітня до червня сагуаро цвітуть. На верхів'ях стовбура та «рук» щодночі розпускаються білі або жовті квіти. У них дуже приємний і доволі сильний аромат, який приваблює незвичайних запилювачів – маленьких кажанів з довгими носами.

Щоб «підстрахуватися», квіти розкриті майже до полудня, продовжуючи виробляти нектар і після сходу сонця. У цей час запилення продовжують колібри та бджоли. Більше насіння – більше майбутніх сагуаро.

Соковиті, смачні, яскраво-червоні плоди з'являються в липні. Ними ласують не тільки птахи, а й місцеві жителі.

У колючках постійно хтось ховається. Місцеві дятли облаштовують у них свої гнізда, у яких потім селяться ластівки, зяблики і навіть маленькі кактусові сичі із зеленими очима.

Щоб залікувати рани від ударів дятлів, рослина виробляє особливу смолисту речовину. Завдяки цьому гніздо стає дуже міцним, а кактус захищає себе від випаровування вологи.

Такі оболонки називаються «череви́ками». Після загибелі сагуаро в них оселяються миші та ящірки, а індіанці племені сері часто використовують їх як посудини для перенесення води.

Сагуаро перебуває під охороною уряду штату, тому жодну рослину не можна чіпати без спеціального дозволу!

Іноді, рятуючись від ворога, навіть пуми і рисі залязять на колючі верхівки.

Смаколики

Віг Марійки

ДЕСЕРТ у стакані

Тобі
знадобляться:

- полуниця;
- ківі;
- йогурт;
- кукурудзяні пластівці.

1. Вимий ківі та полуницю. Наріж їх невеличкими кубиками.

2. Візьми склянку й поклади в неї 1-2 столові ложки йогурту. Намагайся не вимстити стінки склянки.

3. Охайно виклади шар полуниці. Намагайся розподілити полуницю так, щоб ягоди прилягали до стінок склянки. Тоді різнокольорові шари буде добре видно.

4. Змасти шар полуниці йогуртом. Потім виклади шар ківі.

5. Тепер насип шар кукурудзяних пластівців.

6. Зверху виклади 1-2 столові ложки йогурту.

Повторюй
шари в такій
самій послі-
довності, поки
не наповниш
стакан.

При-
крась
десерт
гілочкою
м'яти.

Смачного!

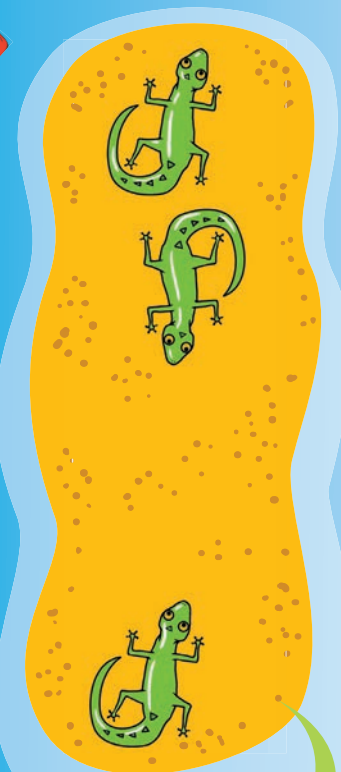

	а	б	в	г	д	е	є	ж	з	и	й	к	л
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													
14													
15													
16													
17													
18													
19													

Розмалюй клітинки
за інструкцією

- 1В, 2А, 2Б, 2В, 3В
- 4В, 5В, 6В, 7В, 8В
- 9В, 10В, 10Г, 10Д, 11Д
- 9Є, 9Ж, 9З, 10Є, 10Є
- 9И, 10Ж, 10З, 10И, 11З
- 7Л, 8К, 8Л, 9Й, 9К
- 10Й, 10К, 11И, 11Й, 11К
- 11Е, 12Д, 12Е, 12Є, 13Е
- 11Е, 11Ж, 12Ж, 13Е, 13Ж
- 12З, 13З, 14Ж, 14З, 15З
- 12И, 12Й, 12К, 13И, 14И
- 16З, 17З, 18З, 19Ж, 19З

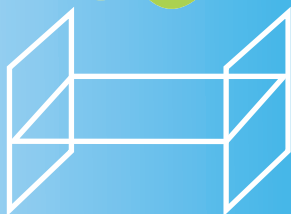

Яка відстань більша – від носа верхньої до носа
середньої ящірки чи від носа середньої до носа нижньої?
Спочатку дай відповідь названня, а потім візьми лінійку
й перевір.

Знайди
кактус,
який
жодного
разу не
повто-
рюється.

Намалюй, не відриваючи олівця від паперу і не проводячи двічі по одній лінії.

Допоможи ковбою знайти свій віз.

ВІДШУКАЙ

Знайди в кожному квадрати числову змію:

1 2 3 4 5 6

1	2	3	4	6	1	5
6	3	6	2	5	3	4
4	5	4	5	3	2	1
1	6	2	4	5	4	6
2	5	4	3	6	1	5
3	6	1	2	4	3	4
5	4	2	3	5	1	2

1	4	5	5	4	3	5
2	3	1	6	1	2	4
3	5	2	3	2	3	5
4	4	6	4	5	4	6
5	2	3	5	2	5	6
4	1	4	6	3	4	5
3	5	2	5	6	1	6

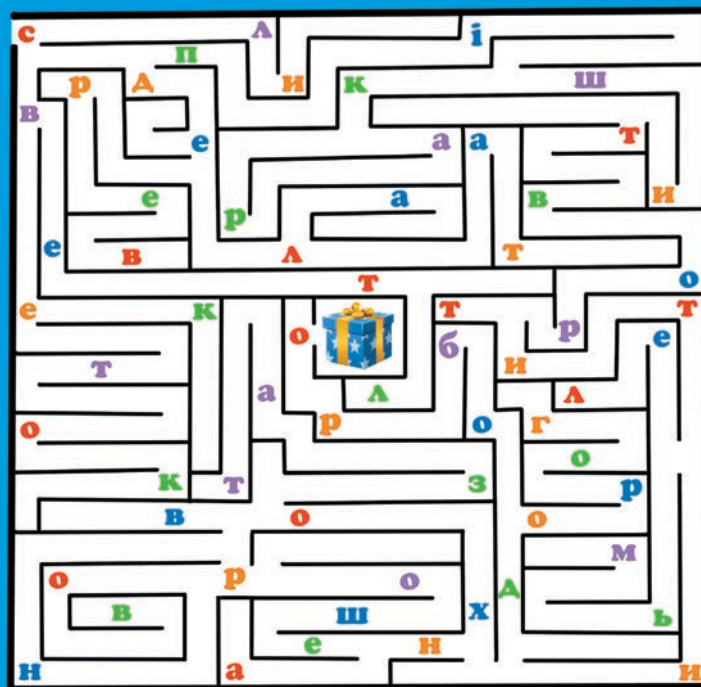
6	5	4	1	2	6	1
3	4	5	3	4	5	2
2	3	2	5	1	2	3
1	2	3	4	2	5	6
2	1	4	6	3	4	5
3	3	5	3	4	3	1
4	5	2	4	1	2	3

3	1	6	2	3	6	4
4	2	4	5	4	1	2
3	4	3	4	5	2	3
5	1	2	5	3	4	5
6	2	3	6	1	3	6
3	5	4	3	2	5	2
1	2	6	2	3	4	5

ЛАБІРИНТ

Знайди шлях до подарунка та прочитай зашифровану фразу.

ВІДПОВІДІ:

с. 16, 17: стіван, тит, маюван, друкжшт, дітштис, маїсфрувант, захштат, допмштат, гомштат, ф-наф. с. 22: восьмшт какштс у цпштжштншт ршт; с. 23: стшт штмшт допшт.

Hope.UA

ТЕЛЕКАНАЛ «НАДІЯ» ВАРТО ДИВИТИСЯ

Замовити наші
журнали ви зможете,
написавши листа
на E-mail:
dzherelo@ukr.net,
а також
зателефонувавши за
номером
(044) 428-84-38.

Если любишь
МАСТЕРИТЬ,
РИСОВАТЬ, ЛЕПИТЬ И ШИТЬ,
То скорей включай
«ЛОМАСТЕР»,
Мы весь мир
С ТОБОЙ УКРАСИМ!

Бери участь в
акціях, став свої за-
питання, стеж за анон-
сами. Найактивніші
учасники отримують
призи!

ЛОМАСТЕР
ДЛЯ ТЕХ, КТО ЛЮБИТ МАСТЕРИТЬ

 НОРЕ.UA

Шукайте ТК «НАДІЯ» в
кабельних мережах і
на супутнику Astra 4A:
5° в.д., 12 284V,
SR 27.500, FEC 3/4

B [VK.COM/LOMASTER](https://vk.com/LOMASTER)

 ЛОМАСТЕР

Якщо вам цікаво,
чим займаються
наші герої у вільний
від подорожей час,
то **ДИВІТЬСЯ ДИТЯЧІ**
ПЕРЕДАЧІ
на сайті:
<https://tv.hope.ua>

**Побувай
разом з нами
там, де ти не
був!**

**Тебе
очікують не-
забутні приго-
ди в пошуках
головного!**

Р
наступному
номері:

і
жодної
Фоларі...

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Марія Бадардінова
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Коректура: Інна Джердж
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Художник: Ганна Рафес
Над номером працювала: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428-84-38